

25. fejezet - Ébredés

Harry ezúttal nem várta meg a közös reggelit a barátaival. Hogy elkerülje az újabb vitákat, inkább korán reggel elindult Godric's Hollow-ba, tarisznyájában az utolsó hozzávalóval.

Aberforth, miután üdvözölte a fiút, egyenesen a konyhába vezette, és büszkén mutatta neki a lassú tűzön fortyogó főzetet, ami pontosan olyan színű és állagú volt, amilyen leírás ebben a fázisban a receptben szerepelt.

- Nagyon jól sikerült - állapította meg elismeréssel Harry, és átnézte a férfi jegyzeteit is. Minden rendben levőnek látszott.

- Meg tudtad szerezni, ami még hiányzott?

- Természetesen. - Harry kirakta az üveget az asztra.

- Azért annyira nem természetes - mérte végig fürkészsze a férfi. - Remélem, senkit nem öltél meg érte.

- Szerencsém volt, mint már olyan sokszor - magyarázta sóhajtván a fiú, látva, hogy nem ússza meg ennyivel. - Nemrég kelt ki a Roxfort mellé telepített magyar mennydörgő pár első kicsinye. Mivel jól ismerem a sárkányok felügyelőjét, rábeszéltem, hogy hozzuk el a törmelékét a fészekből.

Az idős varázsló hitetlenkedve felhúzta szemöldökét.

- Mit mondtál neki, mire kell? Nem fog tiltott szerek orgazdaságáért feladni?

- Dehogy, ő teljesen megbízható. Ron bátyja az, Charlie, aki tagja a Főnix Rendjének is. Még azt is elintézte, hogy tegnapra felmentést kapjak az órák alól, hogy időben megszerezhessük.

- Csak nem árultad el, mit készítesz? Miért kellett nagydobra verni ezt a dolgot? Ha lenyomoznak, és eljutnak hozzám... Hányan tudnak erről?

- Nyugodjon meg! Senki sem tud semmit! Mindenki abban a tudatban van, hogy az iskola bájitaltan szertára részére gyűjtöttük be a ritka anyagot. Lumpsluck professzornak odaadtam a felét, így mindenki jól járt. De kellett valami hihető indok, hogy az igazgató is beleegyezzen. - Azt már nem merte szóbahozni, hogy Charlie tud ugyan a főzet mibenlétéről, csak a valódi céljáról nem. - Nem vagyok olyan felelőtlen, mint amilyennek tart!

A férfi lassan kifújta a levegőt, amit eddig mérgében visszatartott.

- Jól van. Hiszek neked.

- Hogy van Piton? - terelte másra a szót Harry.

- Valamivel jobban, de még mindig nagyon gyenge a folyamatos vérvesztéségtől. Sokat alszik, és kétóránként cserélnem kell az átvértett kötéseit. Ritkán tér magához, és akkor is csak pár percre. A gyulladás és a láz sem enyhül addig, amíg a marások nem forrnak be.

- Mondott valamit?

- Nem sokat. Azt hiszi, ebbe bele fog halni. - A férfi a padlót nézte. - Beszéltem róla, hogy készül számára egy főzet, ami segíthet, de többet nem mondtam.

- Engem említett?

- Nem. Úgy vettem észre, kölcsönösen nem kedvelitek egymást. Nem akartam felzaklatni.

- Igaza van. - Harryn furcsa érzés lett úrrá. Jó lett volna a bájitalmester orra alá dörgölni, hogy igenis megbirkózik még a kivételesen nehéz bájitalok elkészítésével is. Látni akarta rajta a meglepetést, és azt, hogy elismerje, mekkorát tévedett vele kapcsolatban. Tudatni akarta vele, hogy visszaadta a kölcsönt, és gyűlölete ellenére is igyekszik megmenteni az életét, akárcsak Piton tette, amikor Mógus professzor megátkozta a seprűjét elsőéves korában, a kviddicsmeccsen. Már nem tartozik neki többé. Remélte, hogy majd ha minden jól sikerül, ennek is eljön az ideje.

Aberforth lement kicserélni Piton kötéseit, és levitt néhány vérpótló-, láz- és fájdalomcsillapító főzetet. Harry látta, hogy ismét kifogyott a készlet, így hát nekifogott, a következő adag elkészítésének. Feltett a szabad tűzre egy üstöt, és munkához látott. Amikor elkészült, elővette a sárkánytojáshéj darabokat, újra áttanulmányozta a receptet. Egy kis ezüst mozsárban finom porrá törte, és pontosan kimérte a megfelelő mennyiséget. Aberforth nemsokára visszatért, és a továbbiakban beszélgetéssel múltatták az időt. Az idős mágus ifjúkora Roxfortjáról mesélt Harrynek, amikor még egészen más, sokkal békésebb hangulat lengte be az iskola ódon épületét.

Pontban déli tizenkettőkor végre elérkezett az idő. Harry és a házigazda a főzethez adták a legutolsó összetevőt, azután elvégezték az utolsó tizennégy keverést a megfelelő irányba. Már csak várni kellett, és éjfélkor elzárni alatta az apró lánggal égő tüzet.

- Ha jól sikerült, egy füstkígyónak kell kiemelkednie majd az üstből. Csak ebben az esetben adhatjuk be neki.

Az egész munka nem volt annyira kimerítő és idegőrlő, mint a várakozás utolsó órái. Felváltva ültek feszülten, vagy mászkáltak fel-alá a nappaliban. Még Spotty is megérezte a két varázsló idegességét, és hol az egyik, hol a másik mellé kucorodott oda a pamlagra. Két kötözés között még sakkozni is megpróbáltak a házigazda régi, finom faragásokkal díszített varázslósakk készletével, de nem igazán tudtak koncentrálni. Amikor Aberforth ismét lement kötést cserélni a betegre, Harry elővette Hermione jegyzeteit, hogy megpróbálja vele lefoglalni magát. Nem hitte, hogy valóban tanulni fog itt, de tudta, hogy muszáj megpróbálnia, ha nem akar lemaradni. Be akarta bizonyítani a lánynak, hogy meg tudja csinálni.

Éjfél előtt nem sokkal, a jegyzetekkel ölében ébredt fel arra, hogy Aberforth rázza a vállát.

- Mindjárt itt az idő!

Harry felkászálódott, és mindketten elfoglalták helyüket az üst mellett. A varázslón látszott a kimerültség. A beteg ápolása, a főzet felügyelete, és a feszültség miatt, már jó hosszú ideje nem tudott pihenni. Tekintete úgy ugrált ide-oda a helyiség tárgyain, mintha vadul keresne valamit.

Talán a lelki egyensúlyát - gondolta Harry, bár ő sem volt sokkal jobb állapotban, hiába aludt néhány órát. A remete életet élő varázslóval talán évek óta nem történt ennyi minden, mint az utóbbi hetekben.

- Minden rendben lesz - bizonygatta a férfi rekedt hangon, magát és a fiút egyaránt gyözködve.

A griffekkel díszített állóóra kondulására Harry eloltotta a tüzet az üst alatt. Lélegzet visszafojtva vártak. Meredt tekintetüket le sem bírták venni a főzetről, melynek gomolygó gőze lassan összesűrűsödött. A halványan fénylő pára fokozatosan felfelé emelkedve végül kanyargó kígyóformát öltött. Fényesen derengett néhány másodpercig, azután elenyészett.

- Sikerült!

Mindketten széles mosollyal lélegeztek fel. A továbbra is halványan sugárzó folyadékot néhány egyforma üvegcskébe adagolták. A férfi megnyitotta a rejtékajtót, és várakozva nézte Harryt, aki nem mozdult.

- Menjen le, és cseppentsen belőle minden sérülésre, a sebek széleitől kezdve. Csak egyszer menjen végig a sebeken, legközelebb ugyanis csak egy óra múlva alkalmazható a szer. Összesen hétszer kell kezelni, hogy a hatás teljes legyen. Én megvárom itt.

- Nem. Neked is ott kell lenned! A te munkád gyümölcse az egész. Ha felépül, az csak a te érdemed lesz.

Harry pár pillanatig tétovázott, ám végül legyőzte a kíváncsiság.

- Szóljon fel, ha mélyen alszik. Akkor lemegyek én is. Nem akarok problémákat.

Aberforth bólintott, és Spotty nyomában lesietett.

Harry furcsán érezte magát. Nem tudta beazonosítani kavargó érzelmeit. Szerencsére felhangzott a férfi hívása, és inkább gyorsan követte őt a pincébe.

Piton ezúttal is mélyen aludt. Amikor a takaró alól előtűnt a férfi szikár, inas, mégis izmos teste, amit csak alsó fedett, Harry zavarba jött. Sosem hitte volna, hogy ilyen szituációban fogja látni gyűlölt bájitaltantanárát. Ha ezt Piton tudná, nem érné meg a holnapot, ebben biztos volt.

A férfi bőre szürkészöld árnyalatú volt, viszont a karjain és lábain tépett sebeket kivéve minden sérülése begyógyult, hála Aberforth gondos ápolásának. Néhány, vágás nyoma még pirosan izzott a többi, szinte világítóan fehér, régi forradásnyom között. Az idős varázsló sorra eltávolította a beteg végtagjairól a kötéseket, majd az egyik üvegcskét a fiú felé nyújtotta. Megálltak az ágy két oldalán, hogy kezelésbe vegyék a sérült karokat.

Pitom Harry felé eső bal bicepszén és alkarján lévő marcangolt sebekből kanyargó patakként szivárgott a vér. Harry bambán meredt a kezében tartott fiolára, majd gépiesen utánozni kezdte Aberforth mozdulatait. Körben haladva az elixír apró cseppjeivel borította a gyulladástól pirosuló sebszéleket. Ahol a főzet beszívódott a szövetekbe, fokozatosan elkezdett visszahúzódní a gyulladás vörös sávja, és enyhült a folyamatosan szivárgó vérzés is. Mire körbeért, látta, hogy valamivel kisebb lett a szétmarcangolt terület. Amikor az alkarhoz ért, és Piton karját maga felé fordította, hogy a másik sebhez férjen, megpillantotta bőrén a Sötét Jegyet. Ijedten ejtette el az ernyedte végtagot. Aberforth megrovóan rápillantott, de ő lassan közelebb hajolt, hogy megsejmelje a koponya szájából előbújó kígyó ábráját. Sosem látta még ennyire közéről. Először azt hitte, hogy a szeme káprázik, de ahogy rámeredt, néhány pillanat múlva már biztos volt benne, hogy nem képzelődött. A tetováláshoz hasonló ábra folyamatos mozgásban volt. Harry dermedten bámulta, amint a kígyó lassú mozdulatokkal tekergőzött, félig kibújva a koponya szájából.

- Mi van? - fordult felé újra Aberforth, látva, hogy nem mozdul.

- Ön már látta ezt? - mutatott Voldemort bélyegére.

- Igen - felelte a férfi, és folytatta a kezelést, átterve a bájitalmester jobb combján lévő sebekre. - Mindig ez az első jele, ha hívják. Pár perc múlva elszíneződik, és a fájdalom is felerősödik. Ilyenkor kaparja kinjában az ágydeszkát. - Fejével az ágy támlája felé intett, ahol a karmolások nyomán már sok helyen hiányzott a festék.

- Milyen gyakran fordul elő?

- Mióta itt van legalább tucatszor megtörtént, de mostanában egyre ritkábban.

Harry ellátta a Piton bal lábszárán lévő sérüléseket is. Szótlanul dolgozott, miközben ezer gondolat kavargott a fejében. Mire elkészültek a művelettel, minden seb széléről elmúlt a vöröslő gyulladás, és a vérpatakok is egyre vékonyabban csordogáltak.

- Most mi a teendő? - fordult hozzá Aberforth.

- Főzettel még hatszor kell megismételni a kezelést, minden órában egyszer. Ezután már fokozatosan be tudnak záródni a sebek, és nem nyílnak fel többször.

Harry segítette feltenni az újabb kötéseket, azután felmentek a nappaliba. A házigazda teát és süteményt varázsolt elő a konyhából, amit gondolataiba mélyedten, csendben majsoltak egy darabig.

- Dőlj le nyugodtan, fiam! - A férfi a pamlag felé intett. - Majd én folytatom, amíg pihensz.

- De hát maga sem aludt semmit. Hogy fogja bírni?

- Ne törődj ezzel! Hidd el, megvannak a magam trükkjei. Annak idején egyszer Albusszal három napig egy griff fészékben lapultunk teljes éberségben, mert nem tudhattuk mikor térnek vissza a szülők, vagy mikor kel ki egy fióka és kíván meg minket vacsorára. Végül egy kecske mentett meg minket a biztos haláltól, amit a kicsinyeknek szántak a buzgó szülők. Amíg elrepültek a következő adag eleséért, szárnyakat bűvöltem rá, és kissé megnövesztettem. Bár

Albus végig ellenkezett, mivel ez büntetendő, azt ő is elismerte utólag, hogy sikeresen biztonságba juttatott mindkettőnket.

Harry egy bágyadt mosolyt eresztett felé, majd a párnákon eldőlvé, Spotty megnyugtató dorombolására mély álomba merült.

Amikor Harry felébredt, egyedül találta magát. Percekbe telt, mire ráébredt, hol van és miért. Az asztalon megtalálta a szemüvegét, és az órára pillantva látta, hogy már reggel nyolc óra is elmúlt. Kidörgölte az álmat a szeméből, és nyomban észrevette, hogy a pincelejázat tárva nyitva áll.

Aberforth biztosan lement kötést cserélni - gondolta, és utána indult. Már a lépcső alján járt, amikor beszélgetés ütötte meg a fülét. - Piton tehát jobban van, az elixír hatásos volt! - villant belé a felismerés. Örömeiben még arról is megfélekedezett egy pillanatra, hogy a gyűlölt bájitaltantanárnak, Dumbledore professzor gyilkosának életét mentette meg. Amint észbe kapott, megtorpant. Még pont időben, hogy elkapjon néhány szót a bent folyó beszélgetésből.

- Nem fogod elhiteni velem, hogy pont Potter gyógyított meg! - hallatszott Piton még kissé rekedtes, de szokásosan arrogáns hangja. - Azt pedig még kevésbé, hogy ő készítette el hozzá egy ennyire speciális bájitalt.

- Mást nem mondhatok, ha egyszer így van. Nincs okom rá, hogy hazudjak neked, Perselus. Amikor minden óvintézkedésem ellenére megtalált itt a támadás utáni reggelen, rögtön felismerte a sérüléseket. Ráadásul ő szerezte meg a receptet, és a hozzávalókat is.

- Már azt sem értem, miért nem ölt meg, azt meg pláne, hogy miért akart volna rajtam segíteni!

- Jó fiú ő, Perselus, még akkor is, ha te nem akarod észrevenni. Sokat tanult Albustól, és akármennyire akaratod ellenére történt, tőled is. Azért akarta megmenteni az életet, mert válaszokat vár tőled. Erre jobb, ha felkészülsz.

- Nincs mit mondanom neki.

- Márpedig innen addig nem távozol, ha rajtam múlik. Ennyivel tartozol neki.

- Látni sem akarom! - Pár pillanatig csend volt, majd Piton hangja ismét felhangzott, ezúttal kissé vontatottan. - Amikor évekkel ezelőtt Albus megkért erre, nekem is hetekbe telt ráakadnom a megoldásra. Addigra azonban már valahogy megoldották a Szent Mungóban is, így nem kellett elkészítenem a főzetet. Még szerencse, hogy akkor csak egy-két harapásról volt szó. Egyáltalán, honnan szerzett gyógyírt a harapásokra?

- Az iskolai lakosztályodból hozta el a megfelelő könyvet. - Aberforth hangján hallatszott, mennyire jól mulat. Piton csak horkantott egyet, mire a másik ismét halkán felnevetett. Harry meglepetten hallgatta a baráti hangvételű beszélgetést. Érezte, hogy illetlenség itt hallgatóznia, de a kíváncsiság továbbra is a lépcsőhöz szögezte.

- Nem törhette át a védelmi varázslataimat, belépni, pedig csak én tudtam, egyedül. Hogy csinálta?

- Nem is tört meg semmit. Teljesen másképpen oldotta meg a dolgot.

- Az nem lehet!

- Ne is faggass! Majd ő elmeséli személyesen. Úgy látom, neked is lesznek hozzá kérdéseid.

Ravas az öreg, akárcsak a bátyja volt - mosolyodott el a hallottakra Harry. Rövid ideig csend volt.

- Ha jól emlékszem, ritka és tiltott összetevők is szerepeltek a receptben. Honnan szereztek acromantula mérget és sárkánytojás héjat?

- Mindkettőt a fiú hozta. A tojáshéjat személyesen vette ki a sárkány fészkekből, ráadásul még Minervával és azzal a bugyuta Horatius Lumpsluckkal is elhitette, hogy mindez csak az iskola érdekében történik, és vétek lenne veszni hagyni a ritka kincset - kuncogott halkán az Aberforth.

- Nem hittem, hogy képes erre egy griffendéles. Bár az öreggel nem lehetett nehéz dolga, hiszen csak el kellett húzni előtte a mézesmadzagot.

- Sok mindenre képes a fiú, amiről sejtelmed sincs. Vagy csak nem akarod észrevenni, mennyire tehetséges?

- Ah, ugyanolyan nagyképű, öntelt semmirekellő, akár az apja volt! - Harrynek ökölbe szorult a keze, de uralkodott magán.

- Ne mondd ezt! Te tudod a legjobban, hogy mindenki megváltozhat. Harry ráadásul sosem volt olyan, amilyennek te látni akarod. Beszélned kell vele.

- Nem akarom látni, amíg nem muszáj. Megtennéd, hogy mély álmat bocsátasz rá, amíg összeszedem magam, és elmegyek?

- Ezt ne kérd tőlem, Perselus! Nem tehetem, a te érdekedben sem. Tisztáznotok kell néhány dolgot, és segítened kell neki, ahogy Albus kérte. A végakarata volt, nem veheted semmibe!

- Igazad van - a férfi hangja szokatlanul lemondóan csegett. - Csak próbálok kibújni kellemetlen kötelezettségeim alól.

- Eddig könnyű dolgod volt, ám most már nincs több kibúvó. Nem menekülhetsz örökké a sorsod elől. Mindenki az ellenségének tart, de neked szövetségesekre van szükséged. Albus arra kért, segítsd Harryt, akármi is a feladata. Muszáj felfedned magad, és folytatni, amiért évekig harcoltál! Öltözz fel, amíg felkeltem. Jobb, ha hamar túlestek rajta. - Az ágy nyekkent egyet, ahogy az idős varázsló felállt. - Kérlek, fogd vissza magad a kedvemért, amennyire lehet. Nem ajánlom, hogy megfutamodj!

Harry az utolsó pillanatban fordult meg, és sietett fel a lépcsőkön. A nappaliban a pamlagra vetette magát, mint aki csak most ébredszik. Pár másodperc múlva megjelent Aberforth, és éles tekintete láttán Harry úgy érezte, a férfi pontosan tudja, hogy minden szót hallott odalent.

- Jobban van, és beszélni akar veled. Jó lesz sietned, mielőtt meggondolja magát, és elmegy.

- Már ennyire jól van?

- Hát, nem éppen ágyban fekvő típus, az biztos.

Harry a lépcső felé indult, de látva, hogy a férfi nem követi, megállt.

- Maga nem jön?

- Van, amit nektek kell elintéznetek egymás közt. Nincs szükség rám odalent, és addig pihennék egy kicsit. Rám fér, hiszen tegnap reggel óta talpon voltam. - Szemével kissé hunyorított, és Harrynek ismét Albus Dumbledore jutott róla az eszébe. Mély lélegzetet vett, és megindult lefelé.

Piton az ágyon ült, és ezúttal - tőle meglepő módon -, sötétszürke nadrágot és inget viselt.

Bizonyára Aberforth-tól kapott kölcsön néhány ruhadarabot a harcban ronggyá szakadtak helyett - gondolta Harry kissé meglepődve, hiszen ezelőtt sohasem látott rajta más színt, mint éjféketét. A bájitaltantanár arca még mindig sápadtszürke volt, láthatóan nagyon megviselte az elmúlt két hét. Fekete szeme, és éles, kemény tekintete azonban a régi volt.

Megmentettem az életét, és még én vagyok zavarban - morfondírozott magában mérgesen Harry, és gyorsan összeszedte magát.

- Látom, jobban van.

- Ne várd, hogy megköszönjem - vetette oda undorral a férfi.

- Nem is vártam ilyesmit. Egyébként, Mr. Dumbledore ápolása és gondoskodása nélkül nem érte volna meg, hogy elkészüljön a varázsfőzet. Ön is megmentett már engem, most tehát kvittek vagyunk. Nem tartozom már önnek semmivel.

- Tévedsz, Potter! Válaszokkal igen!

- Akárcsak maga nekem. Magyarázatokkal, amiket bizonyítania is kell.

- Erre nem kényszeríthetsz!

- Mindent el fogok követni, hogy kiszedjem magából, amit tudnom kell.

- Nem szedsz ki belőlem semmit, ha én nem akarom. A legnagyobb legilimenterok sem jártak nálam eredménnyel. Gondolom, nem kell neveket mondanom - nézett rá kihívóan Piton.

- Nekem ne dicsekedjen azzal, miképpen verte át évekig Albus Dumbledore-t, vagy akár Voldemortot! Ha már témánál vagyunk, árulja el végre, kihez volt hűséges? Vagy végig a saját peccenyéjét sütögette tizenhét éven át? Miért ölte meg az igazgatót?

Harry állta a férfi tekintetét, és elszántan várta a válaszokat.

- Ez nem rád tartozik, Potter! Már megint olyasmibe ütöd az orrod, amihez semmi közöd!

- Ebben téved. Pontosan, és kizárólag rám tartozik. Dumbledore professzor megbízott egy feladattal, amit ő akart véghezvinni, de mivel *maga megölte*, már nem volt módja befejezni. Nekem kell folytatnom helyette minden áron. Legnagyobb sajnálatomra önt jelölte meg, mint aki segíthet ebben nekem. Egy cseppet sem bízom magában, de tarozom annyival az igazgató úr emlékének, hogy nem vetem el azonnal az véleményét, és meghallgatom a maga álláspontját is. A választól függ a sorsa. - Piton arcán hitetlenkedés futott át, de olyan villanásszerűen, hogy Harry azt hitte, csak képzelődött, így folytatta. - Válaszokat kell kapnom, hogy tudjam, mit kell tennem. Adjam fel az auroroknak mint egy nyomorult gyilkost, vagy avassam a bizalmamba, ahogy az igazgató kérte a hagyatéki levelében. Nehéz lesz meggyőznie, ugyanis sokkal szívesebben választanám az első verziót.

- Na, igen. Te is kaptál tőle levelet. - A férfi láthatóan továbbra is figyelmen kívül hagyta a feltett kérdéseket.

- Maga pedig ellopta a sajátját a minisztériumból. Hogyan jutott be?

- Mit gondolsz, Potter, milyen eszközökkel dolgozik egy kém? Szerinted feltartóztatta volna valaki Arthur Weasleyt, amikor éjjel túlórázik?

Harryt meglepetésként érte, hogy erre a kérdésre azonnal választ kapott. Feltörő indulatait legyűrve igyekezett folytatni hát a faggatózást.

- Maga képes volt visszaélni Mr. Weasley külsejével? Hány rendtag alakját szokta még felvenni *Százfülé főzettel*, miközben ők mind megbíztak magában?

- Gondolkodj, Potter! Az ilyen trükkjeimnek köszönheted az életed, a barátaiddal együtt! - vágta a fejéhez ingerülten a férfi.

- Miről beszél? - szörnyedt el Harry.

- Hát nem jöttél rá? Gőzöd sincs, mikor van holdtölte, igaz? Azt hittem, legalább a tudálékos kis barátnőd, vagy az a szerencsétlen Weasley rájön előbb-utóbb, de úgy látszik túlbecsültelek benneteket. - Piton elhúzta a száját, amit meglepő módon akár fanyar mosolyként is lehetett értelmezni.

- Miről van szó? - értetlenkedett tovább Harry.

- Mit gondolsz, ki intézte el a halálfalókat *teliholdkor* a Grimmauld téren? Ugye nem gondoltad, hogy vérfarkas barátod ilyenkor emberek közé merészkedik? Még Lestrangle is kapizsgált valamit utólag, de szerencsére azóta már nem ez a legnagyobb gondja.

- Maga volt! - Harry arcán a megdöbbenés és a becsapottság okozta harag tükröződött. - Furcsálltam is, hogy Remus annyira szigorú és rideg volt, de betudtam a haragjának. - A fiú maga elé meredt. - Akkor hát ismét megmentette az életemet, és a többiekét is... Miért csinálta?

- Elhiheted, hogy nem szívjóságból tettem!

- Ne bújjon ki a válaszok alól! Tudni akarom az okait! Mégpedig az igazat!

- Ha olyan jó bájital szakértő lettél, bizonyára készítettél *Veritaserum*ot is, nemde? - Piton szavaiból csöpögött a gúny.

- Tudja jól, hogy csak egy holdciklus alatt érik meg, és állandó felügyeletet igényel. Nem állt módomban elkészíteni.

- Hm. Tehát mégis ragadt rád valami bájitaltanból. Ha belegondolok, hogy ott volt a tavalyi tankönyvem, és bizonyára Miss Granger is, az ő segítségével esetleg elhiszem, hogy elkészítetted a főzetet a harapásokra...

- Nem segített senki! Csak Aberforth Dumbledore felügyelte a főzetet és hozzáadott néhány hozzávalót, amíg nem lehettem itt. A barátaim még csak nem is tudnak róla, hogy min dolgoztam.

- Ki hitte volna? - A cinizmus alá rejtett hitetlenkedés halványan kicsengett a férfi hangjából. - És mondd csak, hogy jutottál hozzá a recepthoz?

- Magánál találtuk a Tiltott Részlegből kiemelt kötetek között.

- Hogyan jutottatok *be*, a lakosztályomba?!

- Sealy, a házimanó bevitt bennünket, Dumbledore professzor portréjának felhatalmazásával.

- Tehát egy házimanó - morfondírozott félhangosan a férfi, maga elé meredt tekintettel. - Remélem nem tettetek tönkre semmit! Mít kerestetek ott?

- Valóban kerestünk valamit, de sokkal többet találtuk, mint reméltük. - Harry most kapott észbe, hogy eddig egyetlen kérdésére sem kapott választ, ám ő már rengeteg dolgot kifecsegett. - Amint látom, nem hiába kémkedett évekig. Igyekszik mindent kiszedni belőlem, de ezentúl én kérdezek - szögezte le határozott hangon.

Piton firkésző tekintettel nézett rá. Nagyon megváltozott a fiú, mióta utoljára látta. Sokkal magabiztosabb, és elszántabb lett. Úgy tűnt, Harry az utóbbi időben rengeteget fejlődött, és nem csak bájitaltanból.

Talán nem véletlenül bízott rá fontos dolgokat Dumbledore - gondolta a férfi. Végül is nincs más lehetősége, hiszen a halálfalók, a Rend tagjai és az aurorok egyaránt keresik.

- *Veritaserum* nélkül, csak a szavamban bízatsz. Vajon ez elég lesz-e neked?

- Nem hinném, de azt elfogadom, ha megosztja velem bizonyos emlékeit - felelte Harry lesütött szemmel. Egyszerre felvillant előtte az a másik merengő, amiben kileste Piton magánéletének legkínosabb pillanatait. Szégyen töltötte el azért, amit az apja és barátai műveltek a férfivel annak idején. Várta a varázsló megismétlődő dühkitörését, ám az meglepő módon, ezúttal elmaradt.

- Tényleg megváltoztál - felelte a férfi keserű fintorral az arcán. - Már engedélyt kérsz az ilyesmihez. Gratulálok.

- Nem kérném, ha nem lenne indokolt. Látni akarom, kihez volt hűséges, és miért végzett Albus Dumbledore-ral! Felismerem a módosított emlékképeket, már volt szerencsém ilyesmihez. Ne is próbáljon átverni!

Piton arcán ezúttal ismét átvillant néhány érzelm, amit talán megrökönyödéshez volt hasonló, de mire Harry beazonosította volna, máris továtűnt. A hallottak után felébredt a férfiban a kíváncsiság, vajon mivel tudja még meglepni a kölyök. Honnan tudhat ilyen dolgokat?

- Egyezséget javaslok. Bizonyos emlékeket megmutatok neked Aberforth merengőjében, és te ugyanezt teszed cserében. Megmutatod például, hol voltatok az igazgatóval az utolsó estén. Ehhez azonban először elő kell keríteni a pálcámat.

Harry kapott az alkalmon. Arra gondolt, mindenképpen ki kell használnia, hogy Piton felajánlott egy ilyen lehetőséget, még akkor is, ha egy vérbeli mardekárossal áll szemben. Viszont neki egyáltalán nem állt szándékában meggondolatlanul kiadni legféltettebb titkait.

- Rendben van. Aberforth nemrég lepihent. Keltsem fel?

- Nem muszáj. A merengőt valamelyik polc tetején találod a nappaliban. Valószínűleg láthatatlan. A pálcám pedig, gondolom, a párnája alatt pihen a sajtája mellett.

- Máris utánanézek.

Amikor Harry végigtapogatta a polcok tetejét, valóban megtalálta a kívül-belül rúnákkal díszített kerek kótát, mely érintésére ismét láthatóvá vált. A pálcá azonban nehezebb dolog volt. Amikor kinyitotta a házigazda hálószobájának ajtaját, az alvó férfi szeme azonnal felpattant.

- Mit akarsz? Valami baj van? - förmedt rá mogorván az álmoságtól.

- Csak Piton pálcájára lenne szükségem. Úgy látszik sikerül vele zöldágra vergődni.

- Tessék, vidd - adta át a varázsló a szénfekete pálcát, miután félig lehunytt szemmel kihúzta a párnája alól. - A pincét hoppanálás-gátló tér védi, úgyhogy nem szokhat meg előled. Viszont vigyázz, mert ha felbosszantod, meg fog átkozni. - Azzal visszahanyatlott a párnákra, és horkolni kezdett.

Néhány perc múlva Harry és Piton a pincében ültek, közöttük, pedig a merengő feküdt a kis asztalon.